

VŠECH SVATÝCH

Zatímco tradiční světci se z našich kostelů i z našeho povědomí vytráceli, mládež si hledala nové vzory. Projevilo se to především v 60. letech minulého století. Ale za posledních 25 roků se situ-

ace změnila. Svatí už opět nepatří do „starého železa“, ale prožívají renesanci. Walter Nigg konstatuje: „Staré tradice dostávají novou sílu a svatí probouzejí novou vitalitu a život víry. Jako autentičtí svědkové budovali a budují mosty mezi nebem a zemí. Jsou zrcadlem, interprety Boha v čase. Svatí jsou v každé době nadčasoví, ať už jsou kanonizovaní nebo bezejmenní.“

„Bůh chce s námi slavit setkání ve všem a očekává naši odpověď klanění a lásky.“

„Svět je plný Boha. Ze všech pórů a věcí to prosakuje. My však v krásných i těžkých hodinách zůstáváme na poloviční cestě. Neprožíváme je až k tomu bodu, ve kterém pramení z Boha. To platí jak pro to krásné, tak pro to těžké. Bůh chce ve všem slavit setkání s námi a očekává od nás odpověď klanění a lásky“ (P. Delp). Šance i hranice života jsou stále zřetelnější. Můžeme buďto ve světle milosti věřit v Boha, anebo si v pýše sami ze sebe či ze světa udělat modlu. Nescházejí nám nabídky a nábor z Boží strany, ale ty mohou troskotat na lidské vůli. Všechna svatost má však své kořeny v Bohu. Jen On je Svatý a Pán. A právě na to poukazují svatí ve vši své radikálnosti. Jejich život může být pochopen jen ve světle jejich svatosti. Jejich tajemství můžeme označit mno-

ha pojmy: překladatelé, interpreti, obrazy, zrcadla toho, který je jediný původ vši svatosti: Svatý.

„Svatost není luxus, ale prostě povinnost“ (Matka Tereza)

něnou lidskou přirozenost svátostné prostředky, které Bůh nabízí v Církvi. Tak jako bez Boha nemůžeme pochopit světce v jejich plnosti, tak také naše cesta k Bohu se nám jeví příliš těžkou, pokud nejsou svatí na naší straně.

Patří k podstatě křesťanů, že stojí na Boží straně, že jsou zaměřeni k němu. *Buďte svatí, jako já jsem svatý* (1 Petr 1,16). Svatost lidí vychází z Boha. Cestou ke svatosti jsou pro zra-

svátek Všem svatých nás jedinečným způsobem spojuje s věčnou Boží svatostí. Tento svátek nám dává nahlédnout do nitra Boží Prozřetelnosti. *To je vůle Boží, vaše posvěcení* (1 Sol 4,3). Hříšností poznamenaný člověk nese ve svém nitru neuhasitelnou touhu po spáse a štěstí. Ústředními pojmy východní tradice pro posvěcení všeho stvoření jsou osvětlení, zbožštění, řecky „theosis“ (Theos = Bůh). V tomto světle říká pravoslavný arcibiskup Serafim: „Ve svatosti poznává člověk svou pravou podstatu, ke které je povolán. Odtud může pochopit svou touhu po čistotě a po spojení s Bohem. Proto cítí, že Bůh vidí jeho pravou podstatu, a i když se nachází ve stavu hříchu, volá ho k čistotě. Když ho poslechneme, cítíme se šťastní a stojíme před ním svobodní a otevření.“

„Ve svatosti poznává člověk svou pravou podstatu, ke které je povolán. Odtud může pochopit svou touhu po čistotě a po spojení s Bohem. Proto cítí, že Bůh vidí jeho pravou podstatu, a i když se nachází ve stavu hříchu, volá ho k čistotě. Když ho poslechneme, cítíme se šťastní...“ (Arcibiskup Serafim)